

לעולם יהא אדם שמת בחלקו

(מעשיה עממית לבנונית, מעבדת
ע"י גאולה)

בכפר קטן אשר בלבנון גרו בשכנות
שתי נשים. ואף כי שכנות היו, שונות
היו זו מזו. האחת הייתה צניחה אף
שמחה בחלקה והשנייה עשירה אף
מלאה טענות פרמון.
הייתה הצניחה מצרפת פרוטה לפרוטה,
מאותן שבצלה החולה הנה מצלית
להרויח, ומכינה מאכלים לבני הבית,
ואלי שכנתה, שלא חסר בביתה דבר,
מריחה ומקנאה.
והנה קרב ובא חג הפסח, כל החורף
שכב בעלה של האשה הצניחה חולה,
והבית ריק וכסף להכנות החג אין.
"איך נקבל את פני הפסח," נעצבה אל
לבה האשה הצניחה, כשהיא אוספת את
בגדי הילדים, "ארד לנהר ואכבס
לפחות את הבגדים שיהיו צחים ונקיים
לכבוד החג". קרחה האשה אל הנהר,
ושם כשאישה אינו רואה כבסה וככתה,
ככתה וכבסה והדמעות זולגות ואל
הנהר זורמות והסבון מקציף ומתז
בועות מתערבות הבועות עם הדמעות
והן שוטפות. ופתאום, מבצע לדמעות
רואה האשה איש זקן העומד לפניה
ומתבונן במעשיה.
— מה לך שאת בוכה? שואל הזקן
— אינני בוכה, רק קצף הסבון הוא
שנמו לתוך עיני והן דומעות —
השיבה האשה ובדברה מהרה למחות
את דמעותיה.
— ומה עם החג בביתך הקטן? האם
הוא מוכן? שאל הזקן.
— אלהים גדול, והוא כבר דואג לכל
השיבה האשה.
— ומה עם מצות ועם זין? — הוסיף הזקן.

